

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

"Έργως μαζί τους, έβγαίνε περίπατο μαζί τους, πήγαινε στὸν κινηματογράφου μαζί τους, καθόταν στὸ τσάκι τους, στὴ βεγάλα τους, στὸ κροκέτο τους. Ἡ εὐτυχία του κ' ἡ δυστυχία του ἦταν νὰ βλέπῃ τὴ Δώρα, νὰ τὴν αἰσθάνεται κοντὰ του, νὰ τὴν ἀναπνέῃ, ν' ἀκούῃ τὴ φωνὴ της, τὸ γέλιο της, νὰ τὴς μιλά ἔμπροστὰ σὲ δάσους, νὰ τὴς ψιθυρίζῃ κρυφά, νὰ προσπαθῇ νὰ τὴν ξεμοναχιάξῃ και... νὰ τὴν παρακαλῇ!

'Ὁχι ἐκεῖ εἶχε φθάσει ὁ Τάκης.
'Αλλὰ ἐκεῖνη δὲν τοῦδινε πειὰ ἀκρόαση. Τοῦλεγε καὶ τοῦ ξανάλεγε : -Μιά φορὰ μόνο τὴν ἔπαθα. Δὲν τὴν ξεναπαθαίνω! > Κι' ὅταν ὁ Τάκης τὴς ψιθύριζε πὼς τὴν ἀγαπᾷ, πὼς πεθαίνει γι' αὐτήν, πὼς τ' ἀψηφᾷ ὅλα, τοῦ ἀπαντοῦσε : «Τώρα εἶνε ἄργά. Ἐγὼ ἔπαθα νὰ σ' ἀγαπῶ. Ἀλλὰ ποὺς φτᾷει.»

Δὲν τὸν ἄφινε οὐτὲ νὰ τὴν ἀγγίξῃ. Ὅταν καμμιά φορὰ βρισκόταν οἱ δύο τους, ἔκανε τρόπο νὰ προστεθῇ κανένας τρίτος, ἡ τοῦ βρεγνός, τοῦ γλυτροῦσος, τὸν ἄφινε σκληρά, καὶ τὰ χέρια ἀλλομένη γιὰ νὰ τὴν ἀγκυλιάσῃ.

Εἶνε θαῦμα, ἀλήθεια, πὼς βαττοῦσε ἡ Δώρα σὲ τέτοιες στιγμές. Κι' ὁμοῦ βαστούσε. Τὸχε βάλοι πείσμα νὰ τὸν βασανίσῃ, νὰ τὸν τιμωρήσῃ και νὰ τὸν κἀμῃ νὰ τὴν ἀγαπήσῃ δυνατώτερα, σταθερώτερα. Καὶ τὸ πείσμα τὴς νικοῦσε τὴν ἐρωτική της μαγία.

Μιά ὀλόκληρη ἑβδομάδα πέρασε ἔτσι. Ἐκείνος νὰ τὴν κινηθῇ κ' ἐκεῖνη νὰ τὸν ἀποκροῦν.

'Αλλὰ μὰ μέρα, πὸν με τὸ θάρρος τοῦ ἀδελφοῦ του ὁ Τάκης εἶχε μῆ σὴν κἀμαρὰ τὴς, ἡ Δώρα οὐτὲ τὴν ὑπηρετία φώναζε, γιὰ νὰ τὴς δώσῃ τάχα μὴ διαταγή, οὐτὲ ἴδια βίαστῃκα νὰ βγῇ. Ὅρθῃ ἔμπροστὰ στὸν καθρέφτη τὴς τουαλέτας, δοκίμαζε ἕνα ἐπανωφοράκι πὸν λογαρίαζε νὰ τὸ ἐπιδιορθώσῃ: Καὶ τὸν ἄφινε, καθισμένο στὸ πλάι τὴς, νὰ τὴν βλέπῃ διπλῇ και νὰ τὴς λέγῃ τὰ δικὰ του.

Στὴν ἀρχή, δὲν τοῦ ἀποκρινόταν σ' αὐτὰ καθόλου. Μιλοῦσε μόνο γιὰ τὸ ἐπανωφορὸ τὴς : Ἦταν τὴς γνώμη νὰ τὸ γαρνίρῃ μὲ ἀπλικασιὸν ἀπὸ οὐρανὰ τσοχίτσα ; ἢ θὰ πήγαινε καλύτερα κανένα χρῶμα φραιζ ;... Μ' ἄξαινα, κοιτάζοντας πάτ'τα στ' νὰ καθρέφτη, τοῦ εἶπε :

- Καλά, τίκομα, τίκομα... Μ' ἀγαπᾷς ; Κι' ἐγὼ σάγαπα. Μὰ τί μοῦ ἔγγυθαί πὼς δὲν θὰ τὸ μετανοιώσῃς πάλι ;... Ἐγὼ δὲν ἔχω κομμά ἐμπιστοσύνη, καμμιά!

- Ὅχι, Δώρα ! ἔκαμ' ἐκείνος μὲ παλμὸ πὸν τὸν συγκλόνισε ὅλον. Νάχῃς κάθε ἐμπιστοσύνη. Δὲ θὰ τὸ μετανοιώσῃς ποτέ!

- Δὲν τὸ πιστεύω ! Ἀπειναντῖς, ἐγὼ εἶμαι βέβαιη... Ξέρεις λοιπὸν τί θὰ συμβῇ, ἂν ὑποκόψω ;... Θὰ εἶνε γιὰ μὴ και μόνῃ φορὰ... Ἐπειτα εἰσὶ θὰ αἰσθανθῆς τέτοια τύψη, πὸν οὐτὲ θὰ γουρίσῃς νὰ με ξεαναῖδῃς. Θὰ φύγῃς χλίμα μιλλία, θἀλλάξῃς στίτι, γειτονιά, ἴσως και πάλι. Σὲ ξέρω, εἶσαι προληπτικός. Θὰ νομίσῃς πὼς χάλασε ὁ κόσμος. Προκάνταν δὲ θάχῃς μάτια νὰ ἰδῆς τὸν ἀδερφό σου...
- Δώρα !...
- Ὡ, ναί ! Ἐσοῦ δὲν εἶσαι ἀπὸ κείνους πὸν βάζουν τὸν ἔρωτα ψηλότερ' ἂπ' ὅλα! αὐτὰ, γιατί' εἶνε θεὸς και τὸν ἀξίζει. Εἶσαι ἰκανὸς νὰ θεοφορῆς ἀνώτερο ἂπ' τὸ θεὸ, ἔνα Νίκο !... Πρὸς τι λοιπὸν ;... Στὸ λέω εἰλικρινῶς ; Προτιμῶ νὰ καταπνίξουμε αὐτὸ τὸ αἰσθημα πὸν μᾶς φλογίζει και τοὺς δύο, καὶ νὰ χωρισθούμε ἀπὸ τώρα. Γιατί ὑστερα... θὰ γινόμαστε πολὺ δυστυχισμένοι. Ἐγὼ τοῦλάχιστο, ἄμα σ' ἔκανα μὴ φορὰ δικό μου, θὰ μοῦ κόστιζε πολὺ νὰ σὲ χάσω. Τώρα ὁμοῦ ἀντέχω. Σ' ἀγαπῶ μὲ ἀντέχω. Φαντοῦ γενναῖος και σὺ. Φύγε ἀπὸ τώρα, ὅπως θἀφευγες ὑστερα. Πήγαινε νὰ ζήσῃς ἄλλοῦ. Θὰ με ξεχάσῃς και θὰ σὲ ξεχάσω.

Μιλώντας ἔτσι, εἶχε βγάλει τὸ ἐπανωφοράκι τὴς, κρατώντας τὸ ἀκόμα στὸ χερί, εἶχε καθίσῃ οὐ μὴ καρέκλα, ἐκεῖ ἔμπροστὰ στὸν καθρέφτη. Ὁ Τάκης ἔξακολουθοῦσε νὰ τὴν βλέπῃ διπλῇ και, σιωπηλός, νὰ συλλογιέται αὐτὰ τὰ φοβερά πὸν τοῦ εἶλεγε. Τρόμαξε στ' ἀλήθεια μὰ στιγμῇ κ' εἶπε μέσα τὸν πὼς ἡ Δώρα εἶχε δικη. Ἄν ἄπαυσε τὸν ἀδερφό του, ναί, δὲν θἀζε ὑστερα μάτια νὰ τὸν ξεαναῖδῃ και θἀφινε, θἀφινε χλίμα μιλλία.

Χωρὶς νὰ θῆλῃ τότε, φρανέσθηκα πὼς τὸ ἀνοσιούρηγμα γίνεται, πὼς ἔγινε, και προσπάθησε νὰ φέρῃ ἔμπροστὰ του τὸ Νίκο...
Ἐ, λοιπὸν ὄχι ! Ἡ Δώρα εἶχε ἄδικο : Ὁ Τάκης θὰ μοροῦσε νὰ βλέπῃ τὸν ἀδερφό του κ' ὕστερ' ἂπὸ αὐτὸ. Καμμιά

δίνο τὸ λόγο μου ! Δὲ θὰ μετανοιώσῃ ποτέ, δὲ θὰ σοῦ φύγω ποτέ ! Εἶμαι κ' ἐγὼ ἀπὸ κείνους πὸν βάζουν τὸν ἔρωτα ψηλότερ' ἂπ' ὅλα ! Ἐσοῦ μ' ἔμαθες, ἐσοῦ μ' ἔκανες. Πιστέμῃ με, Δώρα ! Σ' ἀγαπῶ και θὰ σάγαπα αἰώνια !

Μὲ τὰ τελευταῖα λόγια σηκώθηκα και, καθὼς ἐκεῖνη καθόταν πάντα στὴν καρέκλα, ἔσκυψε και τὴν ἀγκυλιάσῃ.

Στάθηκα ἀκίνητη, σὰ σκεπτική, δὲν κοῦνησε οὐτὲ τὸ κεφάλι τὴς. Δὲν σήκωσε οὐτὲ τὰ χέρια τὴς, πὸν τότε τὸχε ριγμένο κάτω και μὲ τᾶλλο πιανόταν ἂπ' τὸ κάθισμα τὴς καρέκλας. Χωρὶς ἀντίσταση, τὸν ἄφινε σὰ νᾶθαλα νὰ ἰδῇ τί θὰ κἀμῃ, πὸν θὰ φτάσῃ... Ἄλλ' ἄμα κείνος δυνάμως τὸ σφιγμένο του και τὴς ἔδωσε στὸ στόμα ἕνα φλογερὸ φιλί, τότε κ' ἡ Δώρα ἄφινε τὸ ἐπανωφοράκι νὰ πέσῃ κάτω, σήκωσε τὰ χέρια τὴς, τὸν ἄγκυλιάσῃ ἀπ' τὴ μέση, τὸν φίλησε γοργὰ και τοῦ εἶπε μὲ δύναμη :
- Τώρα ναί, τώρα μάλιστα ! Σὲ πιστεύω !

Τὸν εἶχε πιστέμῃ ἀληθινὰ Εἶχε καταλάβει πὼς τέτοια φλόγα τέτοια ὀρμή, σὰν ἐκεῖνη πὸν εἶδεινε τ' ἀγκυλιάσῃμα και τὸ φιλί του, δὲν εἶχε πειὰ οὐτὲ ὑποχώρησι, οὐτὲ μετάνοια. Ἦταν τὸ μεγάλο, τὸ σταθερὸ, τὸ αἰώνιο. Ὁχι τότε ὅσο ἤθελε. Ἐκεῖνη μάλιστα τὸν εἶχε τραβῆξει ἀπάνω τὴς. Καὶ τοῦλεγε :

- Τὶ ἔλαφρός πὸν εἶσαι !... Μοῦ φαίνεται πὼς κρατῶ ἕνα παιδάκι !... Τὸ ἀδερφάκι μου !...
Καὶ γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ πὸν ἴσως λίγο τὴν βάρεινε, κοουῖσε τὰ πόδια τὴς γυνθμικὰ, και τὸν χόρευε, και τὸν χάριδνε, και τὸν φιλοῖσε, πραγματικῶς σὰν ἕνα μικρὸ παιδί.

- Ἄξαινα, τὸν πέταξε ἀπὸ πάνω τὴς και πετᾶθηκα ὀρθή.
- Τὶ κάνουμε ! ; εἶπε. Δυστυχία !..

- Ὁ Τάκης τρόμαξε : Τὸ μετάνοιανε τώρα ἡ Δώρα ;
- Ὅχι, ἡ Δώρα δὲν τὸ μετάνοιανε. Ἡ Δώρα ἠθέλες μόνο νὰ πῶρῃ τὰ μέτρα τὴς.

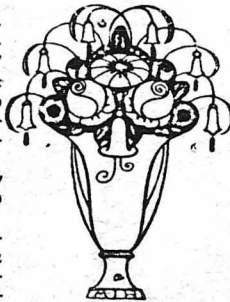
Φαντάσου, εἶπε, ἂν ἔμπαίνε ἄξαινα κανένας !...
Χτύπησ' ἕνα κουδούνι, πέρασε στὸ διπλανὸ σαλονάκι, ἀνοίξετην πόρτα και φώναξε :

- Μαρίο, ἡ χυρία πὸν εἶνε ;
Ἡ καμαριέρα τέρεξε και τὴς ἀποκρίθηκε ἀπέξω :
- Ἐχει ἕνα ἔταργο πὸν βγήκε...
- Ὡ ! και γιατί' δὲ μοῦ τότε ; ἔκαμε ἡ Δώρα. Ἐχς τώρα σὺ τὸ νοῦ σου... Ἄν ἔρθῃ κανένας, δὲν εἶμαι δῶ. Θὰ σχεδιάσω τὴ; ἀπλικασιὸν τοῦ ἐπανωφοριοῦ μου και θῆλω ἡγυγία. Φύγε !

Καὶ δυνατώτερα :
- Ὁρεβονάρ, Τάκη, ὑστερώτερα !

Ὁ Τάκης, πὸν τὴν εἶχε ἀκολουθήσει στὸ σαλονάκι, κατάλαβε :
- Ὁρεβονάρ, τὴς εἶπε. Πᾶω ἀπάνω και θὰ καταβῶ τὸ μεσημέρι. Θὰ φᾶμε μαζί!...

Καὶ καθὼς ἔφευγε ἡ καμαριέρα, βγήκε κ' αὐτὸς κ' ἔκαμε λίγα βήματα πρὸς τὴν οὐκαίτσα τὴς ὑπηρεσίας. Ἀπὸ κει συνήθως ἀνεβοκατέβαινε. Ἀλλ' ἄμα χάθηκα ἀπ' τᾶλλο μέρος τοῦ διαδρόμου ἡ καμαριέρα, - τὴν ὅρα ἐκεῖνη σγυρίζε τὴν κἀμαρα τὴς κυρίας, - ὁ Τάκης σὰν τὸν κλέφτη ξεναγούρισε, χάρθηκε στὸ σαλονάκι κ' ἔκλεισε τὴν πόρτα μὲ τὸ σφυρτί.
"Α, τί καλὰ !
Ἡ μαμμὴ εἶλεπε : ὁ Νίκος δὲ θὰ γούριζε παρὰ στὴ μισή, ἂν πήγαινε κανένας ἄλλος, ἡ Μαρία θὰ τὸν ἔδωχεν - εἶχαν δὴ οὐκᾶνερος ὄρες στὴ διάθεσὶ τους !
Ἡ Δώρα γελούσε πονηρά κ' θριαμβευτικῶς. Ὁ Τάκης πηδοῦσε ἀπ' τὴ χαρὰ του.
Ἀπ' τὴ στιγμῇ πὸν τὸν χόρευε στὰ γονάτ'α τὴς, ξανάγινε θἀλεγεσ παιδί. Κι' ἄρχισε νὰ κἀμῃ τρέλλες, παιχνίδια.
- Ἐ, τὸν μάλωσε. Θὶ ἡσχάσῃ ; Θὰ ἀκούσουν !...
Συμμαζεύθηκε. Ναί, ἔπρεπε νὰ νομίζουν πὼς ἡ Δώρα ἦταν κει-μέσα ὀλομόναχη. Ὅτε ὀμίλια ν' ἀκούγεται, οὐτὲ κρότος, οὐτὲ τίποτι...
Τὸν πήρε ἀπ' τὸ χερί, νὰ μῆ σὴν κἀμαρα. Ἀλλὰ κείνος προτιμοῦσε καλύτερα νὰ μείνουν στὸ σαλονάκι.
Τὸ συζητικὸ κρεβάτι θᾶταν κειρασμένο. Κι' ὁ Τάκης, μ' ὀλη του τὴν τρέλλα, δὲ θἶθαλε νὰ βεβηλῶτου νὰ συζητικὸ κρεβάτι τοῦ ἀδελφοῦ του.
Τὸ σαλονάκι ἐκεῖνο, ἰδιαιτέρο ὀλοσδιόλου τὴς Δώρας, ἦταν ἕνα εἶδος μπουντουάρ. Εἶχε κ' ἕνα ὠρατο νιβρίνι. Ὁ Τάκης καμώθηκε παραφορὰ ἀνυπομονησίας. Κι' ἀντι ν' ἀκολουθήσῃ τὴ Δώρα στὴν κἀμαρα, τὴν ἀγκυλιάσῃ ἀπότομα και τὴν πήγε στὸ ντι-βάνι.
- Ἐδῶ ! τὴς εἶπε γελώντας.
Ἐδῶ θὰ τὰ πληρώσῃς τώρα ὅλα !... Γιατί μούφρηγε ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα ; Γιατί ;... Νά ! νὰ ! κακὸ κορίτσι !...
(Ἀκολουθεῖ)

Διαβάστε στὸ φύλλο τοῦ μεθεπομένου Σαββάτου τὴς «ὈΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» τὸ αἰσθηματικὸν, τὸ γεμάτο περιπάθειαν, τρυφερότητα και ποίησαν μυθιστόρημα...

.. Η ΠΑΡΙΣΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ ..